

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1° isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba:
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

Suscripció á favor de las víctimas dels terremotos.

LA CAMPANA.	100 rals.
P. A. U.	400 "
P. K.	60 "
Eduardo Mas.	4 "
Joseph Vallés.	6 "

Supliquem als nostres corresponentials que recullen donatius per socorre á les víctimas dels terremotos, y que junt ab los fondos se serveixin enviarnos los noms dels que entreguin alguna cantitat, los quals serán continuats en la llista de suscripció de LA CAMPANA DE GRACIA.

LA CAMPANYA DE LA CARITAT.

ONA llàstima y condol tenir que ferse carrech de la situació de las poblacions de Andalusia, víctimas dels últims terremotos. Cada dia que passa arriban nons detalls consternadors.

L'home, sér sociable per naturalesa, estima com lo que més puga estimar en lo mon la família y la llar. La familia constitueix lo seu encant, per ser sanch de sa sanch, vida de sa vida, que va perpetuantse á través de las generacions. La llar representa moltes voltas l'efors dels seus antepassats reuní al propi esfors, es lo refugi sagrat de las sèvas penas y alegrías. La familia es un tresor: la llar es l'arca que l'tanca.

Donchs precisament los terremotos, aquestas catàstrofes soptadas, imprevistas, contra las quals no hi ha defensa possible, afectan per un igual á la llar y á la familia.

Las casas se desploman sobre 'ls sèus moradors, y si algun s'escapa, no sabém si es més de compadeixe que 'ls mateixos que hi moren.

Perque al dolor de perdre, en un instant, als sers que més estimava y de veure destruidas totas las sèvas esperansas y l'modest benestar acumulat ab prou treball y constancia, hi ha de unir lo sufriment de véure's sol y abandonat, sense alberch en mitj de una estació rigurosa, sense aliment que dur á la boca, sense treball ni serenitat per buscarlo.

Al menos los difunts han mort en un instant. Lo sén viure en cambi no vè á ser més que una llarga agonía.

Impossible reproduir la relació de las tristes escenes dels últims terremotos. Tots los periódichs ne van plens, y si nosaltres tractesssem de fer un extracte de las més dolorosas, per molt que abreviessem, no 'n tindriam prou ab lo present número.

Passan de dos mil los morts; las casas completament arruinades excedeixen de quatre mil.

Poblacions enteras, ahir alegres y felissas, han desaparegut per complet. La terra s'ha obert y s'ha xu-

plat casas de camp ab tots los seus habitants. Un poble va baixant del assentio que avants ocupava. Las oscilacions s'han reproduhit un sens fi de vegadas per espay de alguns dias, sembrant per tot arreu la intransquilitat y l'alarm.

Los habitants de unas ciutats tant importants com Granada y Málaga, han passat nits enteras al rás, davant de la inminència de nous terremotos.

L'espant y l'dolor unit als miasmas dels coses insepiults, produhirán á lo menos tantas víctimas com lo derrumbament de las casas.

De manera que tota la caritat será poca per remediar aquesta inmensa calamitat.

Passarán anys y més anys, y las comarcas assotadas no tornarán á ser lo qu' eran.

Es precis, donchs, ja que no siga possible compensar del tot tant grans perjudicis, remediarlos ab totas las nostres forses y ab tota la promplitud que l'cas requereix. Un auxili á temps pot encare estolviar moltes víctimas.

Per aquest motiu, mentres per tot arreu, á França, á Inglaterra, á Portugal, á Alemania, á Italia y altres nacions sembla que troba eco simpàtic la angustiada véu de tants infelissos; mentres en totas las províncies de la Peninsula s'obran suscripcions y 's recullen donatius; mentres aquí mateix n'ha oberta una l'bisse y un altre l'Institut de foment del treball nacional que va donant molt grans resultats, la prempsa ha creut que no devia faltar als seus antecedents benéfichs, y sense distinció de partits, dirigeix la seva véu al pùblic demanantli:

¡CARITAT PER LAS VÍCTIMAS DELS TERREMOTOS!

La prempsa, apart de la seva iniciativa incansable, conta ab lo concurs que li han ofert artistas de gran valia y empressaris generosos per donar funcions qual producte integrò podrá destinarse á socorre tantas desgracias.

Los més importants establements, cafés, restaurants y cerveseries, tenen taules de petitori estableerts per la comissió de la prempsa.

Los estudiants están fent una cabalgata que recorrerà 'ls principals carrers de la ciutat, acceptant no tant sols diners, sinó també robes, abrichs y efectes.

Cada periòdich té oberta ademès una suscripció.

En una paraula: la prempsa aspira á reunir al donatiu del poderós, lo modest óbol del jornaler y fins del pobre, que tots per un mateix istil venim obligats á socorre als nostres germans, y tant de agrahir es lo poch com lo molt, quan lo que 's dona correspon á la posició del donador y es fruit de sos sentiments caritatis.

Y are vè lo més important.

La prempsa de Barcelona y en aixó creu interpretar lo desitj de tota la de Catalunya qual apoyo reclama, no té res que véure ab las comissions oficiales, y empleará per si sola y baix sa responsabilitat los medis que estimi més ràpits y més segurs per l'equitativa distribució dels recursos que reuneixi en favor de las víctimas dels terremotos.

Lo pùblic que ha vist la manera com la prempsa va

distribuir lo que ella havia recaudat per socorre als inundats de Murcia, Alicant y Almeria; y més recentment las cantitats recullidas en favor de las viudas y orfes dels militars fusellats á Girona, esperém que per la sèva part dispensarà la sèva confiança, á una institució, que no aspira més que á mereixela, perque la té á molta honra.

Per lo tant, estimats lectors, desde avuy queda oberta la suscripció en las columnas de la CAMPANA DE GRACIA. Los fondos que recaudém serán agregats als que arbitrin los nostres companys en la prempsa, y de la sèva inversió ne donarém compte detallat al pùblic.

P. K.

LOS REYS D' ORIENT.

LO VESPRE AVANTS.

RAN xibarri, gran terratrèmol: no se sent res més que obrir y tancar balcons y finestras. Es lo moment solemne, l'ocasió de fer fortuna: los reys d' Orient están ja si passan no passan y es precis aprofitar la oportunitat. Qui no posa no tréu; qui no para la sabata no pesca regalos.

Lo recort dels altres anys es viu encara: á aquest l'hí ván portar tal cosa, á aquell un altre de millor; á n' en Pau l' hí ván donar la sort, á n' en Pere la fortuna, etc., etc.

Ánimo, donchs; vingan sabatas cap al balçò; los que no 'n tinguin que hi posin espardenyas, los que esperin grans cosas que hi posin un cove ó una portadora; lo cas es que 'ls reys al passar trobin ahont entafur los presents.

¡Oh! Ningú fá l'sort: tothom espera, tothom desitja, tothom surt á deixar lo seu calsat á la fresca.

Lo nen coloca temerosament las sabatetas prop de la barana, demandant als generosos reys timbals, trompetas y baldufas.

La xicoteta hí deixa las sabatillas, figuràntseli veure ja la aixerida nina de luda que hi trobará quau se llevi.

Los més golafres hi plantan las botes de son pare, considerant que com més grossas siguin més cosas hi cabrán.

L'home de negocis tréu las botinas, esperant que 'ls reys hi deixaran una recepta per poder guanyar sempre.

La polla disponible prepara las polacas ab la esperança de trobarhi un promés á cada una.

Lo politich ompla l'balçò de sabatassas ab la santa creencia de que 'ls reys las farsiran de turrò.

Y la nit vè avansant, las estrelles brillan maliciosaient, tot reposa, tot dorm: hasta 'ls serenos.

INTERMEDI.

Entre tant los reys s'acosten, caminant en silenci. Los criats segueixen darrera, traginant á coll las grans

escalas de fanaler que han de servir pera enfilarse als balcons.

Lo vent xiula y 'ls criats també: quan se vá de viatje no 's miran etiquetas.

Poch á poch ván aproximantse á la gran ciutat, y al divisarse las confoses siluetas de las casas y la débil claretat del gas municipal, un dels reys, Gaspar, no sabent qué rompre, romp lo silenci.

—¡Melcior! diu en véu baixa. ¡Qué dorme?

—¡Sí! respon l' altre: no 'm diguis res.

Don Gaspar se gira al altre costat y 's posa á enrahonar ab lo tercer rey.

—¿Sabs qué pensava, Baltasar?

—¡Si tú no m' ho dius!...

—Que lo que aném á fer es molt lleig.

—¡Psé! ¡Cóm vols arreglarhol! La necessitat no té ley; y després, que l' adagi ja ho diu: *Donde las dan, las toman.*

La conversa vá seguit per aquest tenor, durant sis ó set minuts. Los reys d' Orient han arribat per fi a las portas de la ciutat: no 'ls destorbém, deixém que fassin lo seu fèi ab tota calma.

L' ENDEMÀ DEMATÍ.

L' aurora del nou dia ha despertat ab sa vaporosa llum á tots los somiadors de fortunas: tohom se lleva: corrém al balcó depressa, que 'ls reys ja han passat horas hâ!

¡Quàntas alegrías se 'ns esperan! ¡Quàntas sorpresas se 'ns preparan!

¡Veyám, veyám! No perdém temps.

Lo nen obra 'l balcó, mira y... tururut; no solsament no hi ha res, sinó que hasta faltan las sabatetes.

La pobra xicoteta vá a buscar la desitjada nina, y... ¡nina m' has dit! L' hi han robat las sabatilles.

Los de las botas de son pare troban... que las botas no hi son.

L' home de negocis se queda sense fortuna... y sense botinas.

La polla disponible surt descalsas y descalsas se 'n torna: las polacas han volat.

Y l' desventurat politich qu' esperava trobar las sabatasses plenes de turò, véu que allí no hi ha mès sabatasses qu' ell, porque las que havia deixat al balcó han desaparescut.

CAMI D' ORIENT.

Fent trotar los suats caballs, los tres reys caminan cap á la sèva terra mès contents que 'l mòn.

Los criats ja no portan las escalas d' mà: en lloc d' elles, cada un tragina á coll un immens sarriò, plé de sabatases de varias classes, tamanyos y preus.

—Qué tal? diu Don Gaspar, donant un latigasso á la bestia, y fent l' ullot á Don Melcior: ¿ha anat bén portada la cosa?

—Al pél, noy, al pál! contesta l' altre: ets un director de punta.

—Y encara tens remordiments? anyadeix Don Baltasar.

—No, ara comprench que tenias raho: desde 'l moment qu' hem vingut tant á menos, bè 'ns hem d' inquietuar d' una manera ó altre.

Y al dir això, tots tres se posan á riure.

CONSEQUENCIAS.

(Aquestas quedan á càrrec del piadós lector.)

FANTASTICH.

VEIG en un periódich de Madrid, que 'l fiscal del Tribunal Supremo ha desistit del recurs de cassació interposat pél Fiscal de la Audiencia de Barcelona, contra la sentencia dictada per la secció segona de lo criminal, absolvint al director de *LA CAMPANA DE GRACIA*.

De manera que 'l recurs de cassació no ha prosperat, quedant ferma la indicada sentencia absolutoria.

Nos felicitém de aquest resultat, per mès que 'ls perjudicis que se 'ns han causat son molt grans, sense que hi haja lloc á una indemnisiació.

Lo monstruo es andalús. Andalús es també en Romero Robledo. Tots dos son de la terra dels terremotos.

Donchs bè, aquests van comensar lo dia 25 de desembre.

Y quinze dias després, ni l' un ni l' altre havian sortit encare de Madrid per anar á prodigar consols y á repartir ausilis als sèspaisans.

—L' un y l' altre, y especialment en Romero Robledo, podrán dir: *Primero son mis dientes, que mis padres.*

Perque ells també tenen un terremoto que palpita y brama sota dels seus peus.

Un any de torpesas y de reacció desenfrenada, han condensat molts disgustos y molta oposició, y avuy l' edifici ministerial amenassa desplomarse sobre 'l cap dels que l' ocupan.

Per això no 's cuidan de Andalusia, sinó de apuntalar la sèva casa cada dia mès plena d' esquerdes.

Rasgos de despreocupació, vulgo barra.

Parla 'l Sr. Comas dels atropellos comesos en l' universitat, y en Romero Robledo, ab aire de despreci fa:

—¡Psché!

En Pidal referintse als guindillas diu: «Eses valientes hijos del pueblo, cuya misión consiste en mantener el orden con riesgo de su persona.» Ja ho veuen, ab una mica mès los proclama arcángels.

Durant la discussió de la qüestió dels dos mil duros, mentre parla l' Elduayen, se sent un ¡ay! Y 'l minstre encarantse al siti de ahont havia sortit la véu, exclama:

—«Aquí no hi ha mès ¡ay! que 'l que surt de aquells que no han cobrat los dos mil duros.»

Si una de les condicions de la felicitat de un poble consisteix en riure, hem de confessar que 'ls ministres conservadors están fent la felicitat d' Espanya, porque la fán riure molt.

Per últim, al Sr. Vernis, l' arcalde de Vich, qu' en lloc de vara empunya una llagonissa culara de las mès llargues, se l' han rifat ab tota regla.

Apesar dels seus esforços y de tots los alardes que feya, han pogut mès los electors de aquell districte que totes las seves manyas, y 'l Sr. Farguell ha sigut proclamat diputat provincial, sobre 'l gendre del arcalde de Vich, Sr. Masferrer.

Pobre llagonissaire... lo porch se li ha tornat truja.

Un diputat parlant de la qüestió dels dos mil duros, va dir qu' era un assumptio que *jam fetet*.

Es a dir: un assumptio que ja put

Pero ho va dir en llatí. perquè fá mès absoltas.

Los governadors conservadors están á l' altura dels terremotos. Lo de Málaga va publicar un bando que en sustancia diu lo següent:

Haventse propalat rumors de que tornaria á haverhi terremotos, dech *advertir per medi de la present que tals rumors son inexactes*.

Y té raho 'l governador de Málaga.

Si llops ab llops may se mosseguen, calamitats ab calamitats per forsa tenen d' entendres.

Vagin contat. S' han donat ordres perque s' abonin 8,000 duros á un tal Sr. Mora, 16,000 á un tal senyor Araiztegui y 10 000 á un tal Sr. Gurrucha, en equivalència de las pagas que ván deixar de percibir quan anárse'n ab los carlins.

Total 34,000 dures a carlinarros que han fet la desventura del pais, mentres lo govern al rebre la noticia de un terremoto, envia unas quantas centas pessetas als puestos perjudicats, y diu que no 'n té més.

Dos dias després del terremoto de Ischia, lo rey Humbert de Italia ja 's trobava al lloc de la ocurrencia, repartint limosnas, paraules de consol y exemples de valor entre aquells desgraciats.

Notin bè: dos dias després del terremoto: es á dir, lo temps precis de rebre la notícia y de fer lo viatje.

Humbert es la mateixa persona que vā anar á so corre als colerichs de Nàpols, en lo mès fort de l' epidemia.

Confessém que ab los reys passa lo mateix que ab los botiguers: n' hi ha que coneixen molt bè l' ofici.

Lo catedràtic Sr. Comas vā explicar en lo Senat los fets universitaris ab una gran eloquència.

Y vā contestarli en Pidal, empenyat en que tot lo que ha succehit y succeheix, es una trama política.

Podria ser. En cambi 'ls actes de Oliver y comparsa, francament ván ser molt *impolítichs*.

En Romero Robledo vā voler excedirse á n' en Pidal, y vā comensar diuent:

«Lo govern gosa de la confiança omnimoda del pais.»

Devia voler dir lo pais del vano de la sèva senyora, que per lo demés, si no se 'l pinta...

Las tribunas ván posar-se á riure, y ell encarantse ab los que las ocupavan, exclamá:

«Las tribunas no representan al pais.»

¡Pobre d' ell que 'l representessin! De segur que no representaria ell la comèdia desde 'l banch blau.

Final de la peroració romeresca.

«Jo 'us diré lo que vā passar en l' Universitat.... Alguns guardias ván ser atropellats y arrastrats pels

estudiants.... Vá haverhi ràls carrers un verdader moti y quan los guardias entravan en l' Universitat, ván ser rebuts á tiros.»

No es gens estrany que 'l pollo de Antequera fassit tant temps que menja turò sense esmussar.

¡Si té aquesta barra!

En lo Liceo s' ha posat l' ópera *Mefistófele*, com may s' havia sentit cantar. Lo célebre Gayarre l' ha interpretada per primera vegada y 'n fá una verdadera creació, aixís per la manera de caracterizar lo tipo, com per la maestría ab que canta. Respecte á la Borghi-Mamo, no sabém que dirne per donar compte de la impresió que produheix en lo públich. La Margarida interpretada per ella es la mateixa sublimitat personificada.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Vacarissas vā declarar excomunicats á tots los que llegissen ó sentissen llegir *LA CAMPANA DE GRACIA*, diuent que si morian no se 'ls donaría terra sagrada. En cambi al que s' haja fet rich robant, si ho paga bè, se li dirán oficis, se l' accompanyará al cementiri ab tota la pompa y se li erigirà un panteon. ¡No es veritat Sr. rector de Vacarissas? Vaja, vaja, apagui, 'ls ciris y tòrnissen á la recitoria.

Recordan aquells tres infelisos de Mora de Ebro que temps endarrera ván cridar «Fora 'l cordó!» Donchs després d' estar presos per espay de 40 dias, han sigut posats en llibertat. ¡40 dias de presos! Aquests si que podrán dir que han fet la quarentena conservadora.

M' escriuen desde Reus: «Fa dos días que 'l germà del tinent coronel Ferrández, lo màrtir de Girona, ha sigut acompañat al seu poble natal, havent perdut la rahó per complert.» Vaja, senyors conservadors: que siga l' enhorabona. Vosaltres sempre feu bon pes. Aquest infelís es la torna, en la balanza de la nostra justicia.

Los beatos de Montblanch fan comèdia en lo Circó Catòlic, á la qual assisteixen capellans, majordomas, nebotes y nebodetas, ratas y furas de sagristia. Y, are que vajan predicant que 'l teatro es una causa de inmoraltat y d' escàndol.

Lo rector de Llagostera, al igual del de Vacarissas, ha excomunicat també 'ls lectors de la *CAMPANA*. Un milló de gracies, porque no duptem que de aquesta feta tindrà augment en los pedidos de aquella població. S' està tant be sent excomunicat!

L' escena á La Roca. Lo rector estava atrassat de dos anys de consums y un comissionat de apremis vā anar á trabarli embarrat. Lo rector vā designar un cap de posar ví molt gros, que no era seu, sinó de la rectoria, ja que s' remontava al temps dels delmes, y quan vā anar á buscarlo, no van poderlo traure per cap portal de la rectoria. Sospitant que hi ha havia hagut concòrdia entre 'l comissionat de apremis y 'l rector, vā anarhi un altre comissionat, resolt á embarcarli mobles que no pesessi tant y que valguessin mes diners, en vista de lo qual lo rector vā dir: «Vaja, ja m' hi divertit prou, veji lo que haig de pagar y acaba-hem.» Y vā pagar las quotas, los gastos y 'ls recàrrecs. Y are que s' pregunta: «Qui s' ha divertit mes? Lo rector o 'l comissionat de apremis?»

Las últimas ventades ván tirar á terra tres parets de un edifici que 'ls neos del Centro Catòlic de Granollers destinavan á teatro; sent de advertir que no va caure cap mès obra de las demés que 's fan en aquella vila. Y are, que s' encomanin á Deu, á veure si 'ls envia una legió de àngels en forma de mestres de casas, que tornin á edificarlas.

VARIACIONS.

Quatre cents graus sota cero, una miseria espantosa, aguia per la mort de Deu, neus que sepultan los pobles. Un temporal cada dia, un terremoto cada hora... ¿Qué es això? ¿Es lo fi del mòn o es lo fi... d' un'altra cosa?

Lo fulano que 's va vendre aquell tractat de comers pels consabuts dos mil duros, s' ha vist apretat de ferm. Buscant l' home la manera de sortir d' aquest prou fet, ha donat la mar d' excuses y... s' ha quedat los diners.

Don Francisco, 'l d' Antequera, defensant als polissons, va assegurar qu' eran àngels, (no sé si dels bufadors.) Si, son àngels y, tot sentho fan lo que tots sabem prou, ¿qué farian sent dimonis? Pensarho sols ja fa pòr.

Las suscripcions per socorre las poblacions arruinades totas se fan prometent que 'l govern no hi pendrá cartas. Aquest dato sol ja pinta com van las coses d' Espanya... ¡No es vritat que 'ls governants gosan d' un crèdit qu' espanta?

Per si acas faltan desastres, en Pidal está acabant

un altre plan d'ensenyansa
digne de la sèva mà.
Petits, petitas, richs, pobres...
ja veuréu quins disbarats:
ases, burros, matxos, mulas...
ja veuréu que bò estàr.

Se diu per Andalusia
que en cert paratges se tem
que neixin volcans tremendos,
perque aixòs no falti res.
Això no ns causa sorpresa,
ni 'ls déu sorprendre a vostés...
Si sobre un volcan, a Espanya
hi està tothom ja fa temps!

Lo Marqués de Novaliches
ha cridat una reunió
dels moderats que segueixen
lo seu estandard gloriós.
Al sè l' hora prefixada,
ha fet obrí 'ls seus salons
y al posar-se a passar llista,
s' ha trobat qu' estava sol.

Entre mitj de las tragerias
que actualment estém sufrint,
l' ilustrissim senyor Cánovas
dorm perfectament tranquil.
Ell sab bé que en Ruiz Zorrilla
s' està a Londres arrupit
per lo tant, ara com ara,
respirém; no hi ha perill.

C. GUMÀ.

' han tornat a obrir las càtedras; pero
com que l' Universitat continua agraviada, los estudiants no entran a l'
aula.

Ab lo qual mereixen tota la nostra
simpatia.

Perque fan com nosaltres: *fan Campana*.

En un poble de Andalucía anomenat Albuñuela, la
terra va tragarse l' iglesia, y aquesta va enfonxar-se,
no quedant més que la bandereta del campanar a flor
de terra.

—No veuen, dirà en Martos, com totes las banderetas tenim sort?

Lo Brusí diu que l' hélice dels vapors ómnibus que
comensaran a prestar servei dintre del port dona cent
revolucions per minut.

Donchs vejin, ab una revolució bona, encare que
durus una hora, 'm contentaria.

Los bisbes pensan reunir-se per reclamar una inter-
venció directe en l' ensenyansa.

Aixòs, aixòs. La corda estava poch tirant encare, y
es menester que s' hi agafin uns quants bishes.

Ja veurem lo dia que 's trenqui, qui se 'n anirà de
costellas.

En Romero Robledo fà com los tisichs de últim grau,
que quan tenen la mort a sobre es quan pensan ab
viaxes y fàn tota mena de projectes.

Ell està a punt de caure, y presenta un projecte
reformant l' administració local, es à dir, posant als
ajuntaments baix la dependència directa y servil dels
governadors. Com certs tipos que tenen malas mans,
tot lo que toca en Romero Robledo ho fà mal bò.

Lo segon projecte consisteix en reformar la llei
electoral.

Figürinse que 's proposa que no hi hajin trampas de
cap mena, com si fos ell lo campeò de la puresa en las
eleccions.

Entre altres coses desitja que las urnas ahont se de-
positin los vots sigan de *cristall transparent*.

Los presidents de mesa conservadors podrán dir
com los que fàn jochs de mans: —señores, quien más
mira menos ve.

Lo *Diari Espanyol*, periódich fins are conservador,
està donant cada felpa que canta 'l credo, al partit de
que havia format part fins are.

En lo Congrés, un dia lo fiscal del Supremo senyor
Isasa, ataca durament a n' en Romero Robledo, à
propòsit de un' acta.

Y l' endemà, 'ls conservadors de 'n Cánovas, de 'n
Silvela y de 'n Bugallal s' alian ab los sagastins y de-
rrutan als hússars.

Y escotxin als conservadors que diuhen: —May havia
sigut tant estreta com are la disciplina del partit.

* *

Succeheix ab aquesta gent lo que ab aquells dos
que s' odiavan y feya temps que no 's veyan.
Un dia altrobarse, ván agarbonarse l' un al altre
y ván caure abrassats á terra.

—Mira, mira, com s' estiman, deya un que contem-
plava la baralla, la prova que s' estiman es que s'
abrassan.

Allò de crear una nova diócessis á Madrit, tant ma-
teix vā de serio.

Ja veurán com lo dia menos pensat se trobarán ab
que figura la paga del bisbe nou en lo pressupuesto.
Are ab això dels terremotos es una ditxa poder
contar ab un bisbe més.

—No es veritat que si 'ls andalusos se queixan de
que tenen fam, se queixaran per vici?

Perque bén mirat, poden tirar bisbe á l' olla y farán
una escudella magnifica.

La ploma que setcents capellans de la diócessis de
Barcelona, alentats de sota mà, pèl Bisbe, han regalat
á n' en Llauder, anava acompañada de un àlbum y
l' àlbum contenia entre altres dugas poesías que pu-
blica *Lo Bram de la Patria*.

L' una està suscrita per un tal F. Soler, capellà de
La Roca, y comensa aixòs:

Ministres de un Deu de pau,
doném are l' crit de guerra!
Desde la vall á la serra
retrunyi nostre crit brau.

Després dirigintse a's mestissos, als quals compara ab
Judas, exclama:

Miserables seductors!
que à pesar de vosta manya
us coneix l' antiga Espanya
y us escup com a traidors:
lo partit tradicional
no' us ha perdut may de vista
y vā seguintvos la pista
per darvos lo colp mortal.

Vels'hi aquí un pare capellà que dispara versos ab
trabuch.

L' altre es mes salamero. Es un tal Joan Estrany, re-
gent de Caldas, qu' enfilantlas pèl costat mès flonjo
exclama dirigintse a n' en Llauder:

«Amdet, si, aquesta ploma com prenda ben segura
del amor que 't professa lo clero del bisbat.»

Llensa la ploma, jo hòlit y 'l pensament detura
que fer l' amor á un home, es ¡ay! un gran pecat.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Pa-ga-ré.*
2. SINONIMIA.—*Coch.*
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—*Torelló.*
4. CONVERSA.—*Maniqui.*
5. GEROGLIFIC.—*Un ase sua si 's carrega massa.*
Han endevinat totes las solucions los ciutadans
C. Pillo y Nicodemus; 4 Arednabal y P. M. LL.; 3 Un
Llampech; 2 Sereno, Mitigat y Pere Sistella, y 1 no
mes un Andreuense.

XARADA.

Tú, ¿coneixfas á en Pere?
Donchs quan al Africa anà
prendat, diu, que vā quedá
de una hermosa dos-primera;
més com qu' ella amo tenfa
á tot invers ha tornat,
y are, 'l pobre, enamorat
dos de tot y gelosia
per ella.

—Sabs de que 's dos?
De las copas que 's bebia
de dos-invers cada dia,
y are això li causa tos.

GARON-BAU.

ANAGRAMA.

En Total de ca'n Masot
quan lo seu fill se casá,
¿no saben que li doná?
Tot cosa, res, una tot.

NOV DE LA XERA.

TRENCA-CLOSCAS.

DON FELIU PAGÉS CLAR.

Formar ab aquestas lletres le nom de una població
catalana.

AREDNABAL.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal; una consonant.
—Segona: una dignitat portuguesa.—Tercera: nom de
uns esclaus del temps antich.—Quarta: nom de una
població catalana.—Quinta: regió espanyola.—Sexta:
nom de dona.—Séptima: vocal.

A. SANS Y A. VILA.

GEROGLIFIC.

X I
MI RI
P
A
XXXX

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Pelat 60, B. J. de las Llantias, S. Spa-His, Un Llampech, J. P. de Vidreras, A. Garcia y Nicodemus: *Lo que 'ns envian aquesta setmana no 'ns serveix*

Ciutadans Martí Roca y R., Figorio de M., Marioneta, Tres-mortius de Reus, Samacois Petit, C. Pillo, Sanch y Fetje, Un Lleapills, Eudalt Sala y Ego Sum de Reus: *De lo que 'ns envian aprofitaré alguna cosa.*

Ciutadans Arednabal, Girofle y Ll. Millà: *Publicaré tot lo que 'ns envian.*

Ciutada V. B. Sarrià: No enteném lo que vol dirllos.—Elecxejar Coma: Los epigramas resultan massaverts.—Pepe del Carril: Insistim en lo dit; lo que en la intimitat se compren y fins produueix efecte, donat al públic pot motivar una impressió contraria.—Nas de punta inglesa: Com vosté comprenderá no es possible portar un registre de totes las cosas que rebém: publicaré un geroglific.—J. Mas Torner: Escolti: gqué voldria que 'ns clavessent un'altra causa pels bigotis? Hi ha coses que encare que sigan veritat no poden dir-se.—Coixet de Reus: Llegeixi lo anterior, que també vā per vosté: lo demés que 'ns envia no fa per casa.—Maria Bocanegra: De tot lo que 'ns envihi fassí 'l favor de quedarse'n copia, perque tenim tantas atencions entre mans que podriam olvidarnos de lo que 'ns demana: la poesia «Un cessante obra en poder nostre.—Ciutadà F. V. «Valls»: No hem tingut espay per insertar lo que 'ns remet, que per altra part té poca importància.—Barrina, «Granollers»; J. C. Llagostera, Un lleigidor de la Campana, «Montblanc», Rosita Segí, «Reus», J. M. «Vacarisas» y Figorio de M. Quedan compliscuts.

Conté treballs literaris d' importància ab més material que un gros volum, multitut de caricatures de Pellicer, Apelles Mestres, quatre pàginas de hermosos cromos de Molíne, y ab tot no val més que 2 RALS. Se ven per totes las llibrerías, kioscos y corresponials de LA CAMPANA.

LOPEZ, Editor — Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

UNA GRAN CATÁSTROFE.

Caritat per les víctimes dels terremots de Andalusía!!